

La meva Casa és Casa d'Oració

La celebració dels 425 anys de la consagració de la nova església de Montserrat, dedicada a la Nativitat de la Mare de Déu, acull aquest any els pelegrins amb el lema “La meva Casa és Casa d'Oració”. Aquesta frase de l'evangeli segons sant Mateu ens ajudarà a considerar, amb una atenció particular, la importància de la bellesa i el recolliment dels llocs de pregària, el fet essencial de la dignitat de les persones i l'autenticitat de la seva vida cristiana en comunitat destinada a ser enmig del món “un tabernacle on Déu es pugui trobar amb els homes”.

Celebrem la dedicació d'un lloc venerable de pregària que guarda el record de tants monjos, pelegrins i visitants, que han experimentat especialment aquí la reconciliació i la pau del cor, el do de la gràcia de Déu i la intercessió

amorosa de Santa Maria. Famílies que presenten els seus fills a la Mare de Déu, matrimonis nous i jubilars que confien la seva mútua fidelitat i estima a la sol·licitud amorosa de Maria Verge i Mare.

L'Església no venera els edificis per la seva grandesa arquitectònica o la seva vàlua artística, sinó que basteix edificis de singular bellesa i els honra amb especial cura perquè evoquen als creients i manifesten al món tant l'harmonia interior de l'ànima humana que s'obre a Déu, com la bellesa interior dels creients incorporats pel baptisme a Jesucrist. En ells es viu i s'anuncia la centralitat del Senyor i de la seva Paraula, igual que en les esglésies l'altar i l'ambó constitueixen el centre de l'assemblea que s'hi reuneix. Tots els batejats formen un sol ramat guiats per un sol pastor significat en la càtedra que servirà al ministre ordenat que, *in persona Christi*, ha de presidir la pregària i els sagraments.

Celebrant doncs la data històrica d'aquesta consagració, volem aprofundir en el seu objectiu més essencial que és fer dels creients Casa d'Oració. Casa en el sentit d'espai habitable i acollidor. L'oració mateixa és significada per la tradició bíblica amb l'encens que puja a la presència de Déu. L'oració que lloa el Senyor i transforma tot el seu voltant amb el perfum agradable de l'evangeli. La pregària de l'Església, per mitjà de la litúrgia de les hores, és l'acte quotidià i universal que porta la vida dels creients a anar realitzant el que l'encens litúrgic significa. El mateix Crist, obrint els seus braços a la creu, com a síntesi i plenitud de la seva vida per nosaltres, és comparat per la tradició dels Pares com l'ofrena de l'encens al capvespre. Per això la comunitat cristiana prega sempre el salm 142 amb astorada admiració “*in vox Christi ad Patrem*”: *Que pugui el meu prec davant vostre com l'encens, alço aquestes mans com l'ofrena del capvespre.*

L'encens és la imatge més suggestiva per expressar la vida de la pregària dins la casa de Déu que és l'Església, vida que vol manifestar la presència de Déu enmig del seu poble com la columna de núvol manifestava la presència de Déu en el pelegrinatge del poble d'Israel pel desert; vida que la comunitat cristiana eleva vers el cel l'anhel de la societat en que viu i de la qual se sent plenament solidària. És per això que la icona proposada aquest any per a les Propostes Pastorals no és l'exterior o l'interior de l'edifici de l'església montserratina, sinó el mosaic de l'àngel turiferari, un mosaic situat a l'esquerra de l'altar del Cambril de la Mare de Déu. És una serena imatge d'àngel que porta el turíbul fumejant a les mans, i sobre la composició hi ha escrites aquestes paraules de l'Apocalipsi: *el fum de l'encens, junt amb les pregàries del poble sant, va pujar de mans de l'àngel fins a la presència de Déu.* (Ap 8,4).

L'encens és figura de la pregària però aquesta, abans de pujar airosa a la presència de Déu, es pasta com la resina aromàtica en els goigs i les esperances de la vida quotidiana, que no esdevé fum aromàtic que s'enlaira al cel fins que els grans de resina amb el contacte amb les brases enceses es deixen transformar, no sense sofriment. Així és també en la vida dels qui compilaren el salteri i així fou en la mateixa vida del Salvador.

Aquest any proposem com a textos per pregar el Llibre dels salms, els mateixos que pregà Jesús pujant a Jerusalem i tornant a casa, al Temple i en les festes d'Israel, a la Sinagoga, a la vida en família o en la intimitat de la seva vida i, sobretot, en els moments difícils de la seva passió; però també en la seva experiència pasqual. A ella ens unim nosaltres per fer nostra aquesta pregària seva i viure el pelegrinatge de la nostra vida, en tots els seus matisos de joia, de foscor, de sofriment, d'amor i d'esperança, amb els seus mateixos sentiments que el feren tan proper a nosaltres.

Crist és aquesta Casa, aquest tabernacle on Déu es pot trobar amb els homes i els homes amb Ell, perquè Crist ha volgut ser com un de nosaltres. Els homes poden trobar en Ell el consol i la força de Déu, perquè Jesús continua compartint i fent seus els sofriments dels homes; ha pres damunt seu el pecat del món, l'ha expiat, és a dir l'ha fet morir, i ha fet renéixer amb la seva resurrecció la gràcia de la vida nova que retorna l'alegria i l'esperança a la humanitat que sofria sense sentit i caminava sense consol. Nosaltres, pujant la muntanya santa amb desig de conversió i amb cants de festa, voldríem esdevenir cada vegada més, enmig de la societat globalitzada dels nostres temps, una casa per a tots, una casa d'oració, és a dir un espai de diàleg que estrenyi solidàriament les mans i convidi fraternalment a alçar la mirada el cel, una casa on tothom pugui acollir-se a la presència de Déu per reprendre de nou amb amor el camí.